

בעזרת השי"ת

גליון ש"ק פר' שלח

שבת מברכים החודש
"תמוז".

המולד יהיה אור ליום ד'
שעה 255 ו-6 חלקים

ר"ח יהיה בע"ה
בימים ד' וה'.

שבתא טבא וכוט"ס

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי
"נקודות הכסף"

שע"י מוסדות
דברי שלום

ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א
בראשות הגה"צ יחזקאל בינג שליט"א
רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.

טלפון: 03-6196739

דוא"ל: 5798972@gmail.com

אתר: dshalom.org

**וְהָיָה לָכֶם לְצִיצַת וּרְאִיתָם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יְדֹוֹד וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אִתְּם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן
תִּזְכְּרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתַי וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:**

ופי' רש"י הקדוש:

ולא תתורו אחרי לבבכם - כמו (במדבר יג) מתור הארץ. הלב והעינים הם מרגלים לגוף ומסרסים לו את העבירות העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות:

הנה כשנתבונן בפסוק הזה ובדב"ק של רש"י נבין, שאין כאן אזהרה גרידא של התורה הק' על עצם האיסור שלא לתור אחר מחשבת העינים והלב, אלא שיש כאן אזהרה שאין מציאות לקיים את התורה והמצוות כדבעי אם האדם אינו זהיר בעניני הקדושה כדבעי.

וזאת לטעם שהתורה והמצוות המה דברים קדושים רוחניים שע"י שהאדם לומד או מתפלל או מקיים את התורה והמצוות מתעורר על ידו שפע רוחני, מתעורר על ידו שפע אלוקות בעולם, וע"כ צריך האדם תמיד לעמוד על המשמר לקדש את עצמו שיזכה להיות כלי שרת לשרת את מלכו של עולם בעולם ושהוא יהיה צינור נקי וזך שעל ידו ימשך לעולם אלוקות.

אולם בעת שהאדם מטמא את עצמו בראיות ומחשבות ודיבורים ומעשים אסורים ומכוערים, אזי נעשה מתגבר בו כח גופו הגשמי והחומרי ונעשה סגור ואטום לכל דבר שבקדושה ואינו יכול לקיים את התורה והמצוות כדבעי כי אין יכול להמשך אור מלכו של עולם בדבר מלוכלך דאין זה כבוד המלך שהדברים שלו יבואו על ידי כלים מלוכלכים בעולם.

ועל כן מזהירה אותנו תורתנו הקדושה ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם מצד גופכם החומרי והגשמי מתאווים אליו וזהו אשר אתם זונים אחריהם, וזאת לא רק לעצם האיסור שהתורה אסרה אלא הרבה יותר מזה, למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלוקיכם, שעל ידי שתהיו שמורים מכל עניני הקדושה להתנהג כדבעי אזי ממילא תוכלו מאליכם לזכור ולקיים את מצוות ה' ותורתו כדבעי וזאת משום שאתם קדושים לאלוקיכם.

והתורה הק' כתבה לנו בפר' קדושים, קדושים תהיו כי קדוש אני, ופי' שם קדושים מופרשים ומובדלים לי, והיינו שע"י שאתם מקדשים את עצמיכם כדבעי אתם שלי ואתם יכולים להמשיך ולהשפיע את הענינים שלי בעולם.

א"כ היוצא מדברינו שענין הקדושה הוא יסוד היסודות של היהדות שנוכל לקיים את התורה והמצוות כרצונו יתברך, ושנהיה כלים ראויים שעל ידינו ימשך בעולם אור ה', על כן צריך לאדם לערוך מלחמה רבה ועצומה עם גופו החומרי שמושך אותו בכל עת ועת בסיוע היצר להמשך אחר תאוות העולם לפגום ח"ו בעינים ובמחשבות ובדיבורים ובברית קודש ח"ו, לטעם שיודע היצר שאם יצליח להפיל את האדם בעניני הקדושה הרי הוא שלו ויוכל לעשות עמו כרצונו ולהטות את לבו אליו, ולהעביר אותו מדרך ה' ותורתו באשר יהפך להיות אטום וסגור בכל הענינים הרוחניים, וממילא ירד עוד ועדו מטה מטה וישכח מתכליתו בעולמו.

על כן יש לעמוד תמיד על המשמר ובפרט בדורינו הזה דור יתום, אשר הנסיונות רבים ועצומים ובפרט מעיניני הקדושה, ורואים שהתורה והחסד גדולים מאוד מאוד בדורינו ואין לאדם בהם כ"כ נסיונות, באשר נתרבו האמצעים של התימוד והחסד ועוד, אולם בב' עינים שם היצר את כל כובד משקלו, לגרום להני ישראל מכשולים בעניני השלום והקדושה, באשר רבים מאוד מאוד הנסיונות באלו הענינים כאשר רואות עינינו עד כמה נתרבו בעולם הנסיונות בעניני קדושה בכל המכשירים שמזמין היצר להפיל ברשתו את בני ישראל הקדושים לטמאם ולהפילם באר שחת, וכמה וכמה נפלו בעניני הקדושה רח"ל והלא הסה"ק מלאים שעיקר ההשפעות ברוחניות ובגשמיות המה בזכות הזהירות בעניני הקדושה, ולו כולם היו זהירים בזה היה השפע הרוחני והגשמי גם יחד מתרבים לאין קץ, ולא היה כח באויבינו לשלוט בנו.

באשר שמעתי מא' ששמע בהקלטה את מנהיגי אויבנו ימ"ש שאמרו להם באסיפות סגורות שלהם שכל עוד שבני ישראל חוטאים אנחנו נוכל להתגבר אליהם ולשלוט בהם ולהזיק להם. שאפי' רשעים האלו גויים שונאי ישראל יודעים שכמה שבני ישראל חוטאים יש להם כח ושליטה רח"ל להזיק לנו.

ועל כן הקריאה מעורר הזמן ובפרט בימי הקיץ החמים לעשות גדרים וסייגים חזקים מאוד, לשמור את העינים, המחשבות, הדיבורים והברי"ק במאוד מאוד, בכל מיני גדרים וסייגים וקבלות טובות, וזה יעורר וישפיע עלינו ועל כל הכלל ישראל שפע גדול מאוד ברוחניות ובגשמיות ונוכל להיות בנים נאמנים ואמיתיים לזה' ולתורתו, ונזכה שעל ידינו ימשך שפע רוב טוב וברכה בעולם להיות כלים טובים ונקיים לשמש את המלך להביא דורון למלך ולהמשיך בעולם את אורו יתברך אכ"ר.

ספה"ק דגל מחנה אפרים

איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם.

עוד ירמוז כי האדם הרוצה לעבוד ה' באמת צריך שיהיה לו ב' בחינות א' יחוד המעשה דהיינו כאילו רק הוא לבדו בעולם וכן הקב"ה מגלה אליו בלי לבושין וכמו שאמר הרב ר' נחמן הארידענקיר ז"ל (שמות ל"ד, ג') ואיש לא יעלה עמך כשירצה לעבוד את ה' אזי יהיה רק לבד ולא יעלה עמו איש כנ"ל, ועל פי זה הבנתי הפסוק (ויקרא ט"ז, י"ז) וכל אדם לא יהיה באוהל מועד בבואו לכפר בקודש והבן, ויש עוד בחינה אחרת לעובד ה' שצריך לכלול עצמו עם כל הנבראים משלשול קטן עד ראם אשר בלבנון וכמאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קמ"ח, א') הללו את ה' מן השמים וגו' הללו את ה' מן הארץ וגו' וכן צריך לחבר עצמו עם כל הנשמות כידוע מא"ז זל"ה ולכלול עצמו עמהם והם עמו כמו שאמר ז"ל כי בכל אות ואת יש עולמות ונשמות וכו' והוא שמרמוז הפסוק שתי הבחינות אלו שצריכים להיות בעובד ה', וזהו שלח לך אנשים תרגום של והפשיט וישלח, וזהו יש לומר שתפשיט ותסיר ממך כל האנושיות ויתורו את ארץ כנען היינו שלא תשאיר לך רק מה שצריך לחיבור השכינה כביכול ולזה צריך קירוב ורבוני אנשים על פי שאמרתי במקום אחר (סנהדרין ע"א:) קירוב לצדיקים נאה להם ונאה לעולם כי לפי רבוני האנשים העובדים את ה' יותר מתגלה אליהם אור השכינה כביכול כמו שכתוב (שמות כ', כ"ד) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך ותרגומו בכל אתר דתשרי שכינתיה וכו' כי ידוע מאמר חז"ל (פסחים ח'). צדיקים דומים לפני השכינה כנר לפני האבוקה וממילא לפי רבוני הנרות יתרבה אור האבוקה שהיא השכינה כביכול ועיין במקום אחר וזהו ויתורו את ארץ כנען שהוא צורך השכינה ולזה צריך לכלול עצמו עם כל האנשים ועם כל הנבראים והכל לעלות לשורשן לתיקון השכינה כביכול, איש אחד וגו' בזה מרמוז על הבחינה הב' שיהיה רק איש ובוזה יעורר כי יהיה ה' ברוך הוא גם כן במדה זו איש אחד דהיינו ה' אחד בלי לבושין וזהו הכפל שני פעמים איש אחד, למטה אבותיו תשלחו פירוש על ידי זה תרים הכל ותטה אותם לבחינת מוחין שהם בחינת אבות והבן, ויש בזה התעוררות להבין

בבחינת התפשטות הגשמיות בשעת תפלה וד' יהיה עמנו להיות אנחנו וצאצאינו
מן העובדים ה' באמת:

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצית וגו'.

יש לומר בזה על דרך ששמעתי מאא"ז זללה"ה ומובא בספר תולדות יעקב יוסף על
הכרוז (אבות פ"ו, מ"ב) והבת קול היוצא מן השמים ומכרזת ואומרת אוי להם
לבריות מעלבונה של תורה ממה נפשך כשאין שומעים אותה למה יוצא, ואמר
שהם הרהורי תשובה הבאין לאדם בכל יום ויום וזהו מבחינת הבת קול והכרוז וכן
כל כרוז היוצא מן השמים יוכל האדם להבין מבחינת מחשבותיו אם הוא בעל
מחשבות קדושות ומשגיח על מחשבתו ועל זה רמזה התורה הקדושה כל בחינת
האדם האיך להשגיח והאיך לעשות בעולם העבור והאפל והחושך הזה לפנות
עצמו ממחשכיו אל הבורא ברוך הוא והאיך יתנהג כל ימיו וכל קורותיו ואודותיו
בהם ירגיש ויביט כי למעלה ממנו עין רואה וכו' וכל מעשיו בספר נכתבים והוא
בחינה אחת למי שהוא חכם ויודע בדעת להשגיח על מחשבותיו אזי מחשבתו
מעוררת אותו בהרהורי תשובה או כדומה לזה לעוררו להידבק עצמו בשורשו
העליון, ומי שאינו בסוג זה להשגיח על מחשבותיו כי לא זכו כל כך יש עוד דרך
אחר בהשגיח על מעשי בני אדם באשר הוא שם ובאיזה מקום ובאיזה דור ויבין
מזה כי זה מעשי האדם אשר בא לפניו הוא לעוררו וכן דיבורי בני אדם הכל הוא
לעוררו כי כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו, וכאשר יש בזה משל השכל
באחד שהיה לו אשה מכוערת ומחמת ריבוי קישוטים שהיה לה היתה נראת
בעיניה כי יפת תואר היא וזחה דעתה עליה ונתן לו אוהבו חכם אחד עצה שיתן
מראה אחד בחדר משכבה נגד מטתה וכה עשה ויהי בבוקר ותפעם רוחה בראותה
פניה המכוערת כי אמרה כי ראתה איזה שד ואמר לה הבעל שזה היא בעצמה בלי
לבושין וקשוטין ומהיום והלאה שקטה ולא גבהה את עצמה וכן הוא הנמשל בכל
מה שאדם רואה איזה דבר שאינו הגון חלילה יבין שבודאי מן השמים הראו לו
הדבר שיש בו שמץ ממנו ויפשפש במעשיו וישבר לבו לפני הבורא ברוך הוא הכל
לפי הענין והרבה יש מזה וכדומה לו בספר תולדות יעקב יוסף ומי שנותן לב על זה
יבין גם כן מזה לעורר עצמו לבורא ברוך הוא לבל ישכחו בטרדת הבלי הזמן הבוגד,
ועוד יש בחינה אחרת לאיש אשר בכל אלה אינו נותן על לבו לפקח על עסקיו אזי
חלילה בראות איזה יסורים באים חלילה וחס על אחד או עליו אזי יעורר עצמו
כאיש אשר יעורר משינתו לפקח על עסקיו, וזהו שרמזה התורה בנועם אמריה
להורות את האדם הדרך אשר בו יקרב עצמו לבורא ברוך הוא וברוך שמו כדי
שיהיה לו מה לסעוד במאמרם ז"ל (עבודה זרה ג'). מי שטרח בערב שבת וכו' אך
מחמת חשכת עולם הזה אזי תרדמה נופלת עליו ועל זה נתנה התורה הקדושה
עצה טובה דבר אל בני ישראל ועשו להם ציצית פירוש הסתכלות ולהם ממש היינו
בחינת המחשבה של אדם יעשה מזה הסתכלות כנ"ל, ואם לאו בר הכי הוא אזי על
כנפי בגדיהם לדורותם פירוש כמשל במראה הנ"ל והיינו כל המכסים והבגדים היינו
הבגידות והרשעות שרואה בעולם מזה יעורר עצמו כנ"ל וזהו ונתנו על ציצית היינו
להסתכל בזה, סוג ג' שגם בזה אין די לו לעורר עצמו משינתו ותרדמתו אזי יעורר

עצמו בפתיל תכלת הוא לשון יסורים רצה לומר שמכלה את הגוף דהיינו כשרואה יסורים חלילה על העולם או עליו ח"ו אזי והיה לכם לציצית. או יש לומר הכנף פתיל תכלת כי צדיקייא אינן שלוחי דמטרוניתא ומחסרונו יבין להתפלל על חסרון השכינה כביכול והוא שמרמו הכנף פירוש הצער שלו והמכסה הוא פתיל מחובר בתכלת שהיא השכינה ומזה יבין להסתכל ולהציץ באיזה דרך יעורר עצמו להתפלל על חסרונה וזהו והיה לכם לציצית, ולכן הכהן הגדול היה לו ציץ נזר הקודש פירוש הסתכלות במחשבתו ושכלו הנקרא קודש על כל הדברים ועליו נכתב פתוחי חותם קודש לה' והיה על מצחו תמיד להורות כי מחשבתו צריך להיות צחה וזכה והמשכיל יבין:

ספה"ק קדושת לוי

ואולם חי אני כו' כי כל האנשים כו'.

הנה הלשון כי, אינו מדוקדק בכאן, כי מאי נתינות טעם הוא על מה שאמר וימלא כבוד ה' את כל הארץ, דמשמע עבור האנשים שימותו במדבר וימלא כו'. ונבוא להקדים ענין הידוע בדבר הבחירה אשר נתן ה' לאדם שיהיה לו כח ועוז לבחור בטוב ולמאוס ברע ולהתגבר על היצר הרע שאם לא היה לאדם יצר הרע אשר אורב על נפשו תמיד ומסית אותו אחר תאות נפשו לעשות הרע בעיני ה' לא היה שום חידוש במה שהאדם עובד ה' ולא היה התענוג גדול כל כך אצל הבורא יתברך שמו. וכמו על דרך משל, בעבד שעובד את אדוניו שאין שום חידוש בעבודה זו, כי אין לו שום רשות ובחירה שלא לעבוד אותו לכן אין האדון מקבל תענוג כל כך מעבודתו, כי בהכרח הוא עובד אותו. מה שאין כן בבן הנאהב אשר לו ניתן הבחירה אם לעבוד את אביו או וכו' וגם יש לו מסית ומדיח אותו לעבור על רצון אביו ואף על פי כן הבן החכם אינו פונה לבו כלל לדברי המסית ומדיח הנ"ל, אלא אדרבה כל מגמת חפצו ורצונו לעשות רצון אביו ומקבל עליו עול מלכותו ועושה עבודתו בשלימות מרוב שמחה אזי אביו המלך מקבל תענוג גדול מזה במה שבנו החכים מאד להיות בוחר בטוב לעבוד עבודתו ולמאוס ברע. כמו כן אנחנו עמו בני ישראל הנקראים בנים למקום אשר לנו ניתנה הבחירה ויש לנו יצר הרע מסית ומדיח מדרכי ה' ואף על פי כן אנחנו מקבלים עול מלכותו בתורה ומצוות לעבוד עבודת ה' מזה נתרבה ונתגדל כבוד ה':

וזהו כוונת חכמינו ז"ל (אבות ו, יא) כל מה שברא הקדוש ברוך לא ברא אלא לכבודו, כי הרמב"ם במ"נ במאמר יוצר אור ובורא חושך, פירש לשון ברא, שהוא מענין והבור רק אין בו מים (בראשית לז, כד) והוא כאשר האור נעדר אזי בורא חושך, פירוש שהחושך נשאר תוהו ובוהו רק מן האור. ועל פי פירוש זה זהו כוונת חכמינו ז"ל כל מה שברא הקדוש ברוך הוא במה שנתן הבחירה וגם יצר הרע לאדם שהוא ענין לשון ברא שהוא נעדר מן האור, כי על ידי זה יכול להיות שיסור מאחרי ה'. אמנם כאשר האדם מתגבר על היצר הרע ובוחר בטוב ומאס ברע על ידי הבחירה על ידי זה נתגדל כבוד ה'. וזהו לא ברא אלא לכבודו, כדי שעל ידי זה יתגדל ויתרומם כבוד ה'. והנה ידוע שדור המדבר לא היה להם יצר הרע כמו

שאמרו חכמינו ז"ל (שמו"ר לב) חרות, חירות מן המיתה חירות מיצר הרע, לכן אפילו כשהיו עובדים את ה' לא היה חידוש כל כך ולא היה נתגדל כבודו כל כך. וזהו פירוש הפסוק ואולם חי אני כו' וימלא כבוד ה' את כל הארץ, ונתן הכתוב טעם למה יתגדל כבוד ה' על ידי בניהם דוקא ולא על ידם, כי כל האנשים הרואים את כבודי, פירוש בהם ועל ידם לא יתגדל שמי כל כך. אם יראו את הארץ, כי אין להם יצר הרע. אפס בניהם הם יראו את הארץ, כי יהיה להם יצר הרע ובחירה ואף על פי כן יעבדו אותי על ידי זה יתגדל כבודי יותר משהיו אבותם עובדים אותי, כי לא היה להם הבחירה. והנה ידוע שעל ידי הבחירה שאנו בוחרים בטוב ומואסים ברע ועושים רצון ה' בתורה ומצות ומעשים טובים אזי אנחנו מדבקים עצמינו במקור החיים בבורא ברוך הוא וברוך שמו שהוא חי וקים לעד וכמו שאמרו חכמינו ז"ל (ברכות יח.) גדולים צדיקים שגם במיתתן קרוין חיים על ידי שמדבקין את עצמם על ידי מעשיהם הטובים בתורה ומצות במקור החיים לא כן הרשעים שגם בחייהם קרוים מתים כי מדבקים עצמם במקור המיתה על ידי מעשיהם הרעים:

ובזה יובן כוונת משה רבינו עליו השלום שאמר אם כמות כל אדם ימותון אלה כו' ואם בריאה יברא כו' וירדו חיים שאולה, אשר לכאורה יפלא למה ירדו חיים שאולה דווקא. אך הנה תלונת קרח היה על הכהונה והיה רוצה לעשות מצוה אם כן דבק את עצמו במקור החיים. אמנם כוונתו לא היה בשלימות ורוצה להתעטף בטלית שאינו שלו, כי מצות הכהונה כבר הוא נתונה לאהרן מאת ה' אם כן היה רוצה לעבור על דבר ה' ועל ידי זה דבק את עצמו במקור המיתה גם כן. ונמצא היה שני הפכים בנושא אחד על ידי שרצה לעשות מצוה הבא בעבירה דבק את עצמו במקור החיים וגם במקור המיתה ולכן היה משפט קרח נקצב לו כפי מדתו כידוע במדה וכו', אשר לזה היה משפטם שירדו חיים שאולה שהוא חיים ומיתה ביחד. וזה היה כוונת משה רבינו עליו השלום במה שאמר אם כמות כו' וירדו חיים שאולה, דווקא, כי היה רוצה שיודע לכל שהכהונה לאהרן הוא על פי ה' אשר בחר בו. ובמה יודע זאת בזה אם ירדו חיים שאולה, היינו שיהיה משפטם נקצב להם בתערובות חיים ומיתה ביחד זאת יהיה מופת על מה שרצה לעשות מצות כהונה ועל ידי זה דבק את עצמו במקור החיים כנ"ל. אמנם מחמת שהכהונה נתונה לאהרן מאת ה', ואם כן במצוה זו רצה לעבור את פי ה' ועל ידי זה דבק את עצמו במקור מיתה ולכן היה משפטם נקצב ונמדד להם כפי מעשיהם בתערובת שניהם יחד. וזהו וירדו חיים שאולה דווקא:

אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם וכו' אני ה' אלהיכם.

כפל. הכלל, כי אדם צריך תמיד להעלות על מחשבתו שכל דבוריו ומחשבותיו ותנועותיו עושים רושם למעלה ולכך צריך האדם לשמור כל מחשבותיו ותנועותיו ודיבוריו ביראת ה' כיון שכל תנועותיו עושים רושם למעלה וזה הוא כלל גדול בעבודת הבורא שצריך האדם להעלות על מחשבתו שכל תנועותיו עושים רושם למעלה, כי השם יתברך יודע מחשבות בני אדם ומשגיח תמיד בהשגחה פרטיות על כל דרכי בני אדם, וזה העיקר עבודת האדם שאדם יעלה על מחשבתו שהשם

יתברך משגיח עליו על דרכיו. וזהו אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים, ותעלה על מחשבתך אני ה' אלהיכם, אני משגיח תמיד על כל דרכיך:

ספ"ק מאור ושמש

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם בבואכם אל הארץ אשר אני מביא אתכם שמה והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה' ראשית עריסותיכם חלה תרימו כתרומת גורן כן תרימו אותה וגו'.

יש לדקדק הגם שבאמת גם חלה נקראת תרומה לה', למח לא כתיב בפירוש באכלכם מלחם הארץ חלה תתנו לה', מפני מה כתיב תרימו תרומה לה'. ועוד יש לדקדק הא כתיב בפירוש בפסוק ב' ראשית עריסותיכם חלה תרימו, היה יכול לומר באכלכם מלחם הארץ ראשית עריסותיכם חלה תרימו. ביאור הדברים הוא כך, הקב"ה ברא את עולמו כדי שנעבוד אותו ושנדע שמלכותו בכל משלה, ועבודה זו צריכה להיות ביראה ואהבה, ויראה הוא קריאת שמע שהוא קבלת עול מלכות שמים ואהבה זו תפלה, וצריך לילך מתתא לעילא בתחלה יראה ואחר כך אהבה, ואחר מדת אהבה נבא ליראה העליונה דהיינו יראת הרוממות כי אית יראה ואית יראה, ואחר כך נבא למדת ענוה שהיא למעלה מיראה כדכתיב עקב ענוה יראת ה', ואמרו רז"ל כל מי שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת ומשלו משל למי שהיה לו דרתא שצריך לעשות תרעא לדרתא. ובתפלה צריך להיות ב' יראות דהיינו יראת שמים שהיא קודמת לאהבה ויראה זו הוא פתח א' כמו שאמר הכתוב ראשית חכמה יראת ה' כנ"ל, ויראה הב' הוא פתח שני כמו שאמר הכתוב עקב ענוה יראת ה' כנ"ל, ותפלה שהוא אהבה היא באמצע, נמצא לאהבה יש ב' יראות. ומזה יובן מפני מה יש י"ב צירופי הוי"ה וכ"ד צירופי אדנ"י, כי לכל אהבה המורה על שם הוי"ה יש ב' יראות כנ"ל ויראה מורה על שם אדנ"י, נמצא שלי"ב היות צריך להיות כ"ד צירופי אדנ"י. וזה שאמר הכתוב זה היום עשה ה' וגו', רצה לומר זה היום היינו י"ב שעות היום הם נגד י"ב צירופי הוי"ה. ולפי זה צריך להיות כל היום דבוק באהבת השם אך זה אינו בנמצא כי אם לצדיקים שהם דבוקים תמיד בהשי"ת ושאר המון עם הלואי שיקבלו עליהם עול מלכות שמים היינו שיהיה להם יראה שהוא נגד אדנ"י:

ספ"ק תפארת שלמה

למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם.

יבואר עפ"י הידוע גודל מעלת הצדיקי' העיקר הוא בחי' הענוה והשפלות כמ"ש הלל (שמו"ר מה, ה) הגבהתי הוא השפלתי וכן מצינו באברהם אבינו ע"ה שאמר (בראשית יח, כז) ואנכי עפר ואפר. וכן מדת כל הצדיקים לפי גודל מעלת השפלות כן מתרוממים ביתר שאת למעלה למעלה. וזה הרמז בפ' במדבר (א, ד) איש איש למטה איש ראש לבית אבותיו הוא. פי' כל מה שהאיש הוא למטה במעלת הענוה למטה מכל כן הוא זוכה להתרומם למעלה ראש לבית אבותיו הוא. לכן גם עתה בעת אשר שלח משה את המרגלים הי' מזרז אותם בזה שיהיו במדת הענוה. וז"ש להם למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם לשלוח ולהפשיט מהם הנשיאות. אך כאשר שלח אותם והלכו לדרכם נהפך לבבם כמ"ש (שם יג, יז) וישלח אותם משה כו' נתגרה בם היצה"ר להביא בהם התנשאות כמ"ש להלן (שם ג) ראשי בני ישראל המה: